

BLOED

Holly Black bij Boekerij:

Elfhame-trilogie:

De wrede prins

De gevallen koning

De verbannen koningin

Faerie-trilogie:

Water

Bloed

HOLLY BLACK

BLOED

ISBN 978-90-225-9444-5

ISBN 978-94-023-1778-7 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Modern Faerie Tales - Valiant*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: Karina Granda, bewerkt door DPS Design &
Prepress Studio

Omslagbeeld: © Sean Freeman

Auteursfoto: © Holly Black

Illustraties binnenwerk: © Kathleen Jennings

Illustraties schutbladen ltd edition: © PhantomRin (Irina Plachkova)

Zetwerk: Pier Post

© 2005 by Holly Black

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn echtgenoot, Theo, omdat hij van onbegrepen,
boze meiden houdt.*

PROLOOG

*Want ik zal leren uit bloem en blad
die elke druppel in zich kleuren,
om de levenloze wijn van rouw
om te zetten in levend goud.*

SARA TEASDALE

‘ALCHEMIE’

De boomvrouw stikte in gif, het trage hars dat haar levensbloed was brandde. De meeste van haar bladeren waren al afgevallen, maar die ze nog had verschrompelden langs haar rug en werden zwart. Ze trok haar wortels uit de diepe aarde, lange, harige sliertjes die ineenkrompen in de kilte van de late herfst.

Een ijzeren hekwerkje had jarenlang haar stronk omringd, de stank van het metaal net zo vertrouwd als welk onbeduidend kwaaltje dan ook. Het ijzer brandde toen ze haar wortels

eroverheen trok. Ze viel op de betonnen stoep, haar langzame boomgedachten gevuld met pijn.

Een mens dat twee hondjes uitliet deinsde achteruit en botste tegen de stenen muur van een gebouw. Een taxi kwam met piepende banden tot stilstand en toeterde furieus.

Lange takken lieten een flesje omvallen toen de boomvrouw snel bij het metaal uit de buurt probeerde te komen. Ze staarde naar het donkere glas terwijl het de straat op rolde, keek toe terwijl het bezinksel van bitter gif uit de hals drupte, zag het bekende handschrift op het kleine reepje papier dat er met zegellak aan was bevestigd. De inhoud van die fles zou een opwekkend middeltje moeten zijn, niet de oorzaak van haar dood. Ze probeerde opnieuw overeind te komen.

Een van de honden begon te blaffen.

De boomvrouw voelde het gif in haar lichaam in werking treden, het benam haar de adem en bracht haar in de war. Ze was ergens naartoe aan het kruipen, maar kon zich niet meer herinneren waarheen. Donkergroene vlekken verspreidden zich als kneuzingen langs haar stam.

‘Ravus,’ fluisterde de boomvrouw, terwijl de schors van haar lippen barstte. ‘Ravus.’

1

Zo, nu zie je maar, men moet zo hard mogelijk rennen om op dezelfde plek te blijven. Als je ergens wilt komen, dan moet je zeker twee keer zo hard rennen!

LEWIS CARROLL

ACHTER DE SPIEGEL

Valerie Russell voelde iets kouds tegen haar onderrug en draaide zich met een ruk om, haalde uit zonder na te denken. Haar hand raakte blote huid. Een blikje frisdrank viel op de betonnen vloer van de kleedkamer en rolde weg. De plakkerige bruine inhoud klokte er bruisend uit. De andere meiden die zich aan het omkleeden waren in hun sportkleding giechelden.

Ruth lachte. Ze had haar handen spottend in overgave geheven. ‘Dat was maar een grapje, prinses Stoer uit Stoerland.’

‘Sorry,’ dwong Val zichzelf te zeggen, maar de onverwachte woede was nog niet helemaal vervlogen en ze voelde zich belachelijk. ‘Wat doe jij hierbeneden? Ik dacht dat je uitslag kreeg door in de buurt te zijn van zweet.’

Ruth ging op een groen bankje zitten, glamoureuus in een vintage kamerjasje en een lange fluwelen rok. Haar wenkbrauwen waren dunne potloodstreepjes en haar ogen waren omringd met zwart kohlpotlood en rode oogschaduw. Haar haar was glanzend zwart, lichter bij de wortels en doorregen met paarse vlechtjes. Ze nam een diepe haal van haar kruidnagelsigaret en blies de rook in de richting van een van Vals teamgenoten. ‘Alleen van mijn eigen zweet.’

Val rolde glimlachend met haar ogen. Val en Ruth waren al een eeuwigheid bevriend, zo lang dat Val eraan gewend was om degene te zijn die werd overvleugeld, de ‘normale’, degene die de grapjes aangaf, niet degene die ze maakte. Die rol beviel haar, ze voelde zich er veilig bij. De Robin van Ruths Batman. De Chewbacca van haar Han Solo.

Val leunde naar beneden om haar sneakers uit te schoppen en zag zichzelf in het spiegeltje op de deur van haar kluisje. Plukjes oranjekleurig haar piepten onder een groene bandana uit.

Ruth verfde haar eigen haar al sinds groep zeven, eerst in kleuren die je in pakjes bij de supermarkt kon kopen, en daarna in bizarre, prachtige kleuren zoals meermingroen en poedelroze. Maar Val had haar haar maar één keer geverfd. Dat was kastanjebruin geweest, uit de winkel: dieper en donkerder dan haar eigen lichte kleur, maar ze had er toch huisarrest voor gekregen. In die tijd had haar moeder haar elke keer gestraft als ze iets deed wat bewees dat ze opgroeide. Ze mocht geen beha aan van haar moeder, mocht geen korte rokjes dragen en

ze mocht pas daten als ze op de middelbare school zat. Nu ze op de middelbare school zat drong haar moeder haar opeens make-up op en ongevraagd advies over daten. Val was er nu aan gewend geraakt haar haar onder een bandana te stoppen en spijkerbroeken en t-shirts te dragen en wilde niet veranderen.

‘Ik heb wat cijfers voor het bloembabyproject en ik heb wat namen voor hem bedacht.’ Ruth liet de riem van haar enorme schoudertas van haar schouder glijden. De flap was besmeurd met verf en zat vol buttons en stickers: een roze driehoek met opgekrulde hoekjes, een button die met de hand beschilderd was met de tekst *NOG STEEDS GEEN KONING*, een kleinere met daarop *SOMMIGE DINGEN BESTAAN, OF JE ER NU IN GELOOFT OF NIET* en nog een stuk of tien andere. ‘Ik zat te denken dat je misschien vanavond langs kon komen zodat we eraan kunnen werken.’

‘Dan kan ik niet,’ zei Val. ‘Tom en ik gaan na de training naar een hockeywedstrijd in de stad.’

‘Wow. Voor de verandering doen jullie een keer iets wat jij wilt.’ Ruth wikkelde een van haar paarse vlechtjes om haar vinger.

Val fronste. Er klonk een scherpe klank door in Ruths stem als ze het over Tom had. ‘Denk je dat hij niet wil gaan? Heeft hij iets gezegd?’

Ruth schudde haar hoofd en nam snel nog een haal van haar sigaret. ‘Nee. Nee. Helemaal niet.’

‘Ik wil naar de Village gaan, over St. Mark’s lopen als er nog tijd voor is na de wedstrijd.’ Een paar maanden geleden had Tom op de jaarmarkt nog een neptatoeage op haar onderrug aangebracht door op de grond te knielen en over die plek te likken, waarna hij het plaatje op haar huid had gedrukt. Nu kreeg ze hem nauwelijks zover dat hij haar zoende.

‘De stad bij nacht. Romantisch.’

Door de manier waarop Ruth het zei wist Val dat ze het tegenovergestelde dacht. ‘Wat? Wat is er met jou aan de hand?’

‘Niets,’ zei Ruth. ‘Ik ben gewoon afgeleid of zo.’ Ze wuifde zichzelf met haar hand koelte toe. ‘Zo veel naakte meiden in één ruimte.’

Val knikte, half overtuigd.

‘Heb je die chatlogs opgezocht waar ik je over heb verteld? Die ene die ik je had gestuurd voor het project over huishoudens die alleen uit vrouwen bestaan?’

‘Daar heb ik nog geen tijd voor gehad. Dat doe ik morgen, oké?’ Val rolde met haar ogen. ‘Mam zit de hele tijd online. Ze heeft een of andere nieuwe vriend.’

Ruth maakte een kokhalzend geluid.

‘Wat?’ zei Val. ‘Ik dacht dat jij onlinieliefde steunde. Was jij niet degene die zei dat het liefde voor de geest was? Puur spiritueel zonder de belasting van het vlees?’

‘Ik hoop dat ik dat niet heb gezegd.’ Ruth drukte de rug van haar hand tegen haar voorhoofd en liet zich iets naar achteren zakken, alsof ze flauwviel. Opeens kwam ze met een ruk weer overeind. ‘Hé, heb je nou een rubberen elastiek om je staart? Dan breekt je haar af. Kom hier, volgens mij heb ik een scrunchie en een borstel bij me.’

Val ging schrijlings op het bankje voor Ruth zitten en liet haar het elastiek uit haar haar halen. ‘Au, je maakt het erger.’

‘Oké, watje.’ Ruth borstelde de klitten uit Vals haar en haalde het door het met stof omhulde elastiek, trok dat zo strak aan dat Val dacht dat ze de piepkleine haartjes in haar nek voelde breken.

Jennifer kwam naar ze toe en steunde op haar lacrossestick. Ze was een onopvallend, grofgebouwd meisje dat al vanaf de

kleuterschool bij Val op school had gezeten. Ze zag er altijd onnatuurlijk schoon uit, van haar glanzende haar tot aan haar sneeuw witte kniesokken en kreukvrije korte broek. Ze was ook de aanvoerder van hun team. ‘Hé daar, zoek een kamer.’

‘Ben je bang dat het besmettelijk is?’ vroeg Ruth op suikerzoete toon.

‘Flikker op, Jen.’ Vals reactie was minder grappig en kwam net iets te laat.

‘Je mag hier niet roken,’ zei Jen, maar ze keek niet naar Ruth. Ze staaarde naar Vals joggingbroek. Tom had een broekspijp versierd door er een waterspuwer met permanente stift op te tekenen. De andere kant was vooral beschreven met slogans of willekeurige kreten die Val er met een aantal verschillende pennen op had geschreven. Dit was waarschijnlijk niet wat Jen als voorgeschreven trainingskleding beschouwde.

‘Laat maar zitten. Ik moet toch gaan.’ Ruth drukte haar sigaret uit op het bankje en creëerde zo een kratertje in het hout. ‘Later, Val. Later, loser.’

‘Wat is er mis met jou?’ vroeg Jennifer op zachte toon, alsof ze daadwerkelijk wilde dat Val haar vriendin was. ‘Waarom ga je met haar om? Heb je dan niet door wat voor een freak zij is?’

Val staaarde naar de vloer, hoorde de dingen die Jen niet zei: *Weet je dan niet dat mensen die omgaan met de rare jongens en meiden slecht horen te zijn in sport? Vind je mij lekker? Waarom ga je niet gewoon weg bij het team voor we je weg moeten sturen?*

Als het leven als een game was, dan had ze haar macht gebruikt om Jen de lucht in te werpen en met twee tikken van een lacrossestick tegen de muur te slaan. Als het leven echt als een game was, dan had Val dat natuurlijk waarschijnlijk met gigantische borsten, elk bestaand uit individueel geanimeerde polygonen, in een bikini moeten doen.

In het echte leven kauwde Val op haar onderlip en haalde ze haar schouders op, maar ze balde haar handen tot vuisten. Ze was al bij twee gevechten betrokken geweest sinds ze bij het team was gekomen en ze kon het risico van een derde niet nemen.

‘Wat? Moet je vriendinnetje het woord voor je doen?’

Val stompte Jen in het gezicht.

Met brandende knokkels liet Valerie haar rugzak en lacrossestick op de toch al volle vloer van haar slaapkamer vallen. Ze rommelde door haar kleren, pakte een onderbroek en een sportbeha, die haar nog platter maakte dan ze al was. Daarna griste ze een zwarte broek mee waarvan ze dacht dat die waarschijnlijk schoon was en haar groene hoody van de stapel en liep de gang op, waarbij ze met haar schoenen met noppen sprookjesboeken ontdeed van hun omslag en vuil achterliet op een verzameling hoesjes van games. Ze hoorde het plastic onder haar voeten kraken en probeerde er een paar naar een veilige afstand te schoppen.

In de badkamer trok ze haar uniform uit. Na haar oksels te hebben gewassen met een nat washandje en opnieuw deodorant te hebben aangebracht, trok ze haar kleren aan en bestudeerde toen even de geschaafde huid van haar handen.

‘Dit was je laatste kans,’ had de coach gezegd.

Ze had vijfenveertig minuten in zijn kantoor gewacht terwijl de anderen hadden getraind, en toen hij eindelijk binnenkwam, zag ze wat hij zou zeggen voor hij zelfs zijn mond open had gedaan.

‘We kunnen het ons niet veroorloven jou in het team te

houden. Je hebt een negatief effect op ieders gevoel van kameraadschap. We moeten een eenheid vormen met één enkel doel: winnen. Dat begrijp je toch wel?’

Er werd een keer op de deur geklopt voor die opening. Daar stond haar moeder met haar perfect gemanicuurde hand nog op de deurknop. ‘Wat heb je met je gezicht gedaan?’

Val zoog haar gebarsten onderlip haar mond in en bestudeerde die daarna in de spiegel. Die was ze vergeten. ‘Niets. Het was gewoon een ongelukje bij de training.’

‘Je ziet er vreselijk uit.’ Haar moeder wurmde zich naar binnen terwijl ze haar blonde bob met recent aangebrachte highlights schudde zodat ze allebei in dezelfde spiegel werden weerkaatst. Elke keer als ze naar de kapper ging, leek hij alleen maar meer en fellere highlights toe te voegen, zodat de oorspronkelijk bruine kleur het leek te verliezen van een optrekkende vloed van geel.

‘Heel erg bedankt.’ Val snoof, maar een klein beetje gepikeerd. ‘Ik ben laat. Laat. Laat. Laat. Net als het witte konijn.’

‘Wacht even.’ Vals moeder draaide zich om en liep de gang op.

Val keek haar na, zag het gestreepte behang en de familiefoto’s. Haar moeder als een net niet schoonheidskoningin. Valerie met een beugel, naast haar moeder op de bank. Opa en oma voor hun restaurant. Opnieuw Valerie, dit keer met haar halfzusje als baby in haar armen bij haar vader thuis. De glimlachjes op hun bevroren gezichten kwamen cartoonesk over en hun ontblote tanden waren veel te wit.

Een paar minuten later keerde Vals moeder terug met een make-uptasje met zebrastrепен. ‘Stil blijven staan.’

Valerie was de veters van haar favoriete groene Converse-sneakers aan het strikken en keek boos op. ‘Hier heb ik geen tijd voor. Tom kan er elk moment zijn.’ Ze had er niet aan

gedacht om haar eigen horloge om te doen, dus ze schoof de mouw van haar moeders blouse omhoog en keek op dat van haar. Hij was al later dan te laat.

‘Tom weet dat hij zo binnen kan komen.’ Valeries moeder doopte haar vingertop in een dikke bruine crème en bracht dat zacht tikkend aan onder Vals ogen.

‘Die snee zit in mijn lip!’ Val vond make-up maar niets. Als ze lachte, traanden haar ogen en liep de make-up uit alsof ze had gehuild.

‘Je kunt wel wat kleur in je gezicht gebruiken. De mensen in New York kleden zich chic.’

‘Het is maar een hockeywedstrijd, mam, geen opera.’

Haar moeder slaakte die zucht, die ene die leek te impliceren dat Val op een dag zou ontdekken hoe erg ze ernaast zat. Ze streek gekleurd poeder over Vals gezicht, gevolgd door een neutraal poeder. Daarna volgde er nog een poedertje op haar ogen. Val dacht terug aan haar gala van vorige zomer en hoopte dat haar moeder niet zou proberen die plakkerige, glinsterende look na te maken. Tot slot bracht ze wat lippenstift aan op Vals mond, waardoor de wond prikte.

‘Ben je klaar?’ vroeg Val, toen haar moeder met de mascara begon. Een zijdelingse blik op haar moeders horloge maakte haar duidelijk dat de trein over ongeveer vijftien minuten zou vertrekken. ‘Shit! Ik moet gaan. Waar blijft hij, verdomme?’

‘Je weet hoe Tom kan zijn.’

‘Wat bedoel je daar nou weer mee?’ Ze wist niet waarom haar moeder altijd moest doen alsof ze Vals vrienden beter kende dan Val zelf.

‘Hij is een jongen.’ Vals moeder schudde haar hoofd. ‘Onverantwoordelijk.’

Valerie grabbelde haar telefoon uit haar rugzak en scrolde

naar zijn naam. Ze kreeg meteen de voicemail te pakken en drukte het gesprek weg. Ze liep terug naar haar slaapkamer en keek uit het raam, langs de kinderen die met hun skateboard langs een schans van triplex suisden op de oprit van de bureu. Ze zag Toms logge Caprice Classic nergens.

Ze belde opnieuw. Voicemail.

‘Met Tom, Béla Lugosi is dood, maar ik niet. Spreek een bericht in.’

‘Je moet niet zo blijven bellen,’ raadde haar moeder haar aan, die haar naar haar kamer was gevolgd. ‘Als hij zijn telefoon weer aanzet, ziet hij hoeveel gesprekken hij heeft gemist en van wie.’

‘Dat kan me niets schelen.’ Val drukte de toetsen in. ‘Maar goed, dit is de laatste keer.’

Vals moeder strekte zich uit op het bed van haar dochter en begon met een bruin potlood een lijntje om haar eigen lippen te trekken. Ze kende de vorm van haar mond zo goed dat ze geen spiegel nodig had.

‘Tom,’ sprak Valerie in de telefoon toen ze zijn voicemail weer te pakken had. ‘Ik loop nu naar het station. Doe geen moeite om me op te halen, maar kom naar het perron. Als ik je niet zie, dan neem ik de trein en zie ik je in de Garden.’

Haar moeder fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik weet niet of het veilig is om in je eentje naar de stad te gaan.’

‘Als we deze trein niet halen dan komen we te laat voor de wedstrijd.’

‘Nou, neem in ieder geval deze lippenstift mee.’ Valeries moeder rommelde in de tas en gaf die aan haar.

‘Hoe moet die helpen?’ mompelde Val, en ze slingerde haar rugzak over haar schouder. Ze had haar telefoon nog in haar hand en het plastic werd warm.

Haar moeder glimlachte. ‘Ik moet vanavond een rondleiding geven in een huis. Heb je je sleutels bij je?’

‘Ja hoor.’ Ze gaf haar moeder een kus op haar wang en snoof de geur van parfum en haarspray op. Er bleef een bordeauxrode afdruk achter van haar mond. ‘Als Tom langskomt, zeg dan dat ik al weg ben. En zeg maar dat hij een klootzak is.’

Haar moeder glimlachte, maar er was iets ongemakkelijks aan de uitdrukking op haar gezicht. ‘Wacht dan. Wacht tot hij er is.’

‘Dat kan niet. Ik heb al gezegd dat ik onderweg ben.’

Met die woorden rende ze de trap af, de voordeur uit en over het kleine stukje tuin. Het was een korte wandeling naar het station en de koude lucht voelde heerlijk aan. Het voelde goed om iets anders te doen dan wachten.

Het gasfalteerde parkeerterrein bij het station was nog nat door de regen van gisteren en de zwaarbewolkte hemel beloofde dat er nog meer zou volgen. Terwijl ze het terrein overstak begonnen de lampen te knipperen en klonk er luid geklingel. Ze bereikte net het perron toen de trein met een stoot hete, stinkende lucht tot stilstand kwam.

Valerie aarzelde. Wat als Tom zijn telefoon was vergeten en thuis op haar wachtte? Als ze nu vertrok en hij de volgende trein nam, dan zouden ze elkaar misschien mislopen. Zij had allebei de kaartjes. Misschien kon ze de zijne bij de kassa achterlaten, maar het was mogelijk dat hij er niet aan zou denken om daar te kijken. En zelfs als dat zou lukken, dan zou Tom nog steeds mokken. Wanneer of als hij eindelijk kwam opdagen, zou hij alleen maar ruzie willen maken. Ze wist niet waar ze heen konden gaan, maar ze had gehoopt dat ze een plekje konden opzoeken waar ze een tijdje alleen konden zijn.

Ze beet op de huid rond haar nagel, kreeg een ingescheurd stukje te pakken en trok eraan, waardoor er een piepklein

reepje huid meekwam. Dat gaf op een vreemde manier voldoening, ondanks het druppeltje bloed dat opwelde, maar toen ze dat weglikte liet het een bittere smaak achter.

De deuren van de trein schoven eindelijk dicht en maakten zo een eind aan haar besluiteloosheid. Valerie keek die na toen die vertrok en begon langzaam aan de wandeling naar huis. Ze was zowel opgelucht als gepikeerd toen ze Toms auto naast de Mazda Miata van haar moeder zag staan. Waar had hij uitgehangen? Ze zette er flink de pas in en rukte de deur open.

En verstijfde. De hordeur glipte tussen haar vingers vandaan. Door het gaas heen zag ze haar moeder vooroverleunend op de witte bank zitten, haar keurige blauwe blouse hing open tot onder de bovenkant van haar beha. Tom knielde op de vloer. Hij had zijn hoofd met hanenkam naar achteren laten zakken om haar te zoenen. Zijn vingers met de afbladderende zwarte nagellak friemelden met de laatste knoopjes. Ze schrokken allebei van het geluid van de deur die dichtviel en keerden zich naar haar om, hun gezichten uitdrukkingloos. Toms mond zat onder de lippenstift.

Op de een of andere manier dreef Vals blik langs hen heen, naar de gedroogde margrietjes die Tom haar had gegeven toen ze vier maanden iets hadden. Ze stonden boven op de televisiekast, waar ze die weken geleden had neergezet. Haar moeder had gewild dat ze die weg zou gooien, maar dat was ze vergeten. Ze zag de stelen door de glazen vaas heen, waarvan de uiteinden door troebel water en optrekkende schimmel werden omhuld.

Valeries moeder maakte een verstikt geluid en trok de panden van haar blouse bij elkaar, stond op.

‘O, fuck.’ Tom viel half achterover op de beige vloerbedekking.

Val wilde een vernietigende opmerking maken, iets zeggen waar ze allebei kapot van zouden zijn, maar de woorden kwamen niet. Ze keerde zich om en liep weg.

‘Valerie!’ riep haar moeder, al klonk ze eerder wanhopig dan bevelend.

Ze keek achterom en zag haar moeder in de deuropening staan, Tom een schaduw achter haar. Valerie rende weg, haar rugzak botste tegen haar heup, en ze ging pas langzamer lopen toen ze weer bij het station was. Daar ging ze op de betonnen stoep op haar hurken zitten en trok ze verlepte sprieten onkruid eruit terwijl ze Ruth belde.

Ruth nam op en klonk alsof ze had moeten lachen. ‘Hallo?’
‘Ik ben het.’ Val verwachtte dat haar stem zou beven, maar die klonk vlak, emotioneel.

‘Hé, waar ben je?’

Val voelde de tranen in haar ogen branden, maar ze klonk kalm. ‘Ik heb iets ontdekt over Tom en mijn moeder...’

‘Shit!’

Valerie zweeg even, angst verlamde haar ledematen. ‘Weet jij iets? Weet je waar ik het over heb?’

‘Ik ben zo blij dat je het weet.’ Ruth sprak snel, ratelde bijna. ‘Ik wilde het je vertellen, maar je moeder smeekte me dat niet te doen. Ik heb het haar moeten beloven.’

‘Heeft ze het jou verteld?’ Val voelde zich nu ongelooflijk stom, maar ze kon niet helemaal accepteren dat ze haar vriendin goed had verstaan. ‘Jij wist het?’

‘Ze had het nergens anders meer over toen ze wist dat Tom het zich had laten ontglippen.’ Ruth lachte, maar viel toen ongemakkelijk stil. ‘Niet dat het al heel lang aan de gang is, of zo. Echt waar. Ik zou er iets van hebben gezegd, maar je moeder beloofde dat zij het zou doen. Ik heb haar zelfs gezegd

dat ik het je zou vertellen... maar toen zei ze dat ze het zou ontkennen. Ik heb nog geprobeerd je aanwijzingen te geven.'

'Welke aanwijzingen?' Val werd opeens duizelig en deed haar ogen dicht.

'Tja, ik heb gezegd dat je die chats moest lezen, weet je nog? Luister, laat ook maar. Ik ben gewoon blij dat ze je het eindelijk heeft verteld.'

'Ze heeft het me niet verteld.' Er viel een lange stilte. Ze hoorde Ruth ademen.

'Wees alsjeblieft niet boos,' zei ze uiteindelijk. 'Ik kon het je gewoon niet vertellen. Ik kon niet degene zijn die het je vertelde.'

Val drukte haar telefoon uit. Ze schopte een verdwaald stuk asfalt in een plas en schopte toen in de plas zelf. Haar weerspiegeling werd wazig, het enige wat nog duidelijk zichtbaar was, was haar mond. Een rode veeg in een bleek gezicht. Ze haalde haar hand langs haar lippen, maar de kleur verspreidde zich alleen maar.

Toen de volgende trein arriveerde, stapte ze in. Ze liet zich op een gebarsten oranje stoeltje glijden en drukte haar voorhoofd tegen het koele plexiglas. Haar telefoon trilde en ze zette die uit zonder naar het scherm te kijken. Toen Val zich opnieuw naar het raam toe keerde, zag ze alleen maar de reflectie van haar moeder. Het duurde even voor ze beseftte dat ze naar zichzelf keek met make-up op. Woedend haastte ze zich naar het toilet.

De grote ruimte was smoezelig, met een plakkerige rubberen vloer en harde plastic wanden die met kleine klompjes afgedankte kauwgom waren versierd. De geur van urine vermengde zich met die van chemische bloemen.

Val ging op de deksel van de wc zitten en ademde de ranzige

lucht diep in. Ze zette haar nagels in de huid van haar armen en op de een of andere manier voelde ze zich daar wat beter door, alsof ze iets meer controle over de situatie had.

Ze stond versteld van de kracht van haar eigen woede. Die overweldigde haar, maakte haar bang dat ze tegen de conducteur zou gaan gillen, tegen elke passagier aan boord van de trein. Ze kon zich niet voorstellen dat ze zich de hele reis zou kunnen beheersen, was nu al kapot van de moeite die het kostte om zich in te houden.

Val veegde over haar gezicht en keek naar haar iets bevede hand die onder de bordeauxrode lippenstift zat. Ze ritste haar rugzak open en stortte de inhoud ervan uit op de smerige vloer terwijl er een schok door de trein trok.

Haar camera kletterde op de rubberen tegels, samen met een paar rolletjes film, een boek van school – *Hamlet* – dat ze had moeten lezen, een paar haarelastiekjes, een verfrommeld pakje kauwgom en een reissetje dat ze van haar moeder voor haar verjaardag had gekregen. Het kostte moeite om dat open te krijgen... pincet, manicureschaartje en een scheermesje blonken in het schemerlicht. Ze koos het schaartje, voelde de kleine, scherpe randen ervan. Ze ging staan en keek in de spiegel, pakte een pluk haar en begon te knippen.

Neergedwarrelde lokken lagen als koperkleurige slangen om haar sneakers toen ze klaar was. Val liet een hand over haar kale hoofd gaan. Dat was glad door de roze handzeep en voelde ruw, als de tong van een kat. Ze staaarde naar haar eigen spiegelbeeld, naar de vastberaden blik in haar ogen en haar op elkaar geperste lippen. Stukjes haar plakten als metalen schilfertjes tegen haar wangen. Heel even was ze er niet zeker van wat dat gezicht in de spiegel dacht.

Het scheermes en het manicureschaartje vielen met gekletter

in de gootsteen toen de trein weer stopte. Water klotste in de pot van de wc.

‘Hallo?’ riep iemand achter de deur. ‘Wat is daar allemaal aan de hand?’

‘Een minuutje,’ riep Val terug. Ze spoelde het scheermes af onder de kraan, duwde dat in haar rugzak, ritste die dicht en slingerde de tas op haar rug. Ze pakte een prop wc-papier, maakte die nat en ging op haar hurken zitten om het haar bij elkaar te vegen.

Toen ze overeind kwam viel haar blik opnieuw op de spiegel. Heel even leek het alsof er een jonge man naar haar staarde, zijn gelaatstrekken zo fijn dat ze niet dacht dat hij zichzelf zou kunnen verdedigen. Val knipperde met haar ogen, deed de deur open en stapte de gang in.

Ze liep terug naar haar stoel, voelde de blikken van de andere passagiers in het voorbijgaan van zich afketsen. Starend door het raam zag ze de gazons van de buitenwijken voorbijflitsen tot ze een tunnel in reden en ze alleen nog maar haar nieuwe, vreemde weerspiegeling in het raam zag.

De trein kwam tot stilstand in een ondergronds station. Val stapte uit en liep door de walm van uitlaatgassen. Ze klom in alle drukte een smalle, stilstaande roltrap op. Het barstte in Penn Station van de forenzen, die elkaar met gebogen hoofd passeerden, en kraampjes waar hangertjes, sjaals en glasvezelbloemen die van kleur veranderden werden verkocht.

Valerie bleef langs een van de muren lopen, passeerde een smerige man die onder een krant sliep en een groep meisjes met rugzakken om die in het Duits tegen elkaar schreeuwden.

De woede die ze in de trein had gevoeld was weggeëbd en ze bewoog zich als een slaapwandelaar door het station.

Madison Square Garden lag nog een roltrap hoger, voorbij een rij taxi's en kraampjes waar pinda's en worst werden verkocht. Een man gaf haar een flyer en die probeerde ze terug te geven, maar hij was al doorgelopen. Daar stond ze dan met een blaadje met de tekst LIVE GIRLS. Ze verfrommelde het en propte het in haar zak.

Ze wrong zich door een smalle gang vol mensen en wachtte bij een loket. De jongen achter het glas keek op toen ze Toms kaartje naar hem toe duwde. Hij leek te schrikken. Ze had het vermoeden dat het door haar kale koppie kwam.

'Kun je me daar het geld van teruggeven?'

'Je hebt al een kaartje?' Hij tuurde naar haar alsof hij probeerde te bedenken wat voor truc ze probeerde uit te halen.

'Ja. Mijn klootzak van een ex kon niet komen.'

Een meelevende uitdrukking verspreidde zich over zijn gezicht en hij knikte. 'Duidelijk. Luister, ik mag je je geld niet teruggeven omdat de wedstrijd al is begonnen, maar als je me allebei de kaartjes geeft dan kan ik je een betere plek geven.'

'Tuurlijk.' Voor het eerst glimlachte Val weer. Tom had haar al het geld voor zijn kaartje gegeven en ze was blij met de kleine wraak daardoor een betere plek te krijgen.

Hij gaf haar het nieuwe plaatsbewijs en ze ging door het draaihekje, waadde door de menigte heen. Mensen ruzieden met rood aangelopen gezichten. Het stonk er naar bier.

Ze had naar deze wedstrijd uitgekeken. De Rangers hadden een geweldig seizoen, maar ook al was dat niet zo geweest, ze was dol op hoe de mannen zich over het ijs bewogen, alsof ze zo licht als een veertje waren, terwijl ze hun evenwicht op vlijmscherpe ijzers bewaarden. Daarbij vergeleken zag lacrosse